

...

A KÚRIA

mint felülvizsgálati bíróság

végzése

Az ügy száma:

Kfv.V.35.057/2025/2.

A tanács tagjai:

dr. Darák Péter a tanács elnöke

Ságiné dr. Márkus Anett előadó bíró

dr. Márton Gizella bíró

dr. Demjén Péter bíró

dr. Stefancsik Márta bíró

A felperes:

felperes1

A felperes jogi képviselője:

jogi képviselő1

Az alperes:

alperes1

Az alperes jogi képviselője:

jogi képviselő2

A per tárgya:
közigazgatási per

adóügyben hozott határozat ellen indított

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: a felperes

A felülvizsgálattal támadott határozat: a Miskolci Törvényszék 2024. november 28. napján kelt 17.K.700.698/2024/13. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria a felperes felülvizsgálati kérelmének befogadását megtagadja.

A végzés ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] Az elsőfokú adóhatóság 2022. április hónapra általános forgalmi adó (a továbbiakban: áfa) adónemre kiterjedő adóellenőrzést folytatott a felperesnél, amelynek eredményeként a 2024. január 16. napján kelt, 3120563325 iktatószámú határozatával terhére áfa adónemben 5.822.000 Ft adóhiánynak minősülő adókülönbözetet tárt fel, egyúttal kötelezte őt az adóhiány, 5.463.000 Ft adóbírság és 1.385.000 Ft késedelmi pótlék megfizetésére. A felperes fellebbezése nyomán eljár alperes a 2024. április 26. napján kelt, 1671616253 iktatószámú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

[2] A határozatok indokolása szerint a felperes a vizsgált időszakban az általa üzemeltetett szennyvízhálózat karbantartásáról számlát fogadott be a Kft Kft-től, az abban szereplő áfát pedig levonásba helyezte. Megállapította ugyanakkor, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a számlában foglalt gazdasági esemény nem valósult meg. A felperes ügyvezetője és a felperes megbízása alapján a munkavégzést felügyelő személy (a továbbiakban: Magánszemély) nem tudott érdemi információkkal szolgálni a teljesítés részleteiről, a konkrétan elvégzett munkákról, a munkavégzés helyszíneiről, valamint az alvállalkozói teljesítésekről sem. A felperes képviselői a szolgáltatások tényleges gazdasági tartalma kapcsán csupán visszautaltak a szerződés tárgyára. Kiemelte, hogy a felperes és a számlakibocsátó közötti szerződés és a teljesítésigazolás sem tartalmaz a teljesítés részleteire vonatkozó információkat, mint ahogy a számlakibocsátó képviselője sem tudott az ügylet részleteiről nyilatkozni. A Magánszemély maga is elismerte, hogy a számlakibocsátó munkavállalói a szennyvízátemelő berendezésekhez nem nyúlhattak, azokon munkát nem végeztek. A számlakibocsátó által ezt meghaladóan végzett karbantartási, tereprendezési feladatok pedig pontosan nem beazonosíthatóak, mivel ezzel kapcsolatos részleteket a szerződés nem tartalmaz, a felperes és a számlakibocsátó képviselői pedig szintén nem tudtak konkrétumokról nyilatkozni. A számlakibocsátó által igénybe vett szubalvállalkozók részéről szintén nem került sor a gazdasági esemény teljesítésére. Ezt az egyik szubalvállalkozó ügyvezetőjének nyilatkozata is igazolja, amely szerint a társaság a vizsgált időszakban munkát nem végzett. A számlakibocsátó és a szubalvállalkozók nem rendelkeztek a teljesítéshez szükséges személyi és tárgyi feltételekkel sem, továbbá a láncolatban részt vevő társaságok kizárólag egymás között számláztak, mivel a számlák sorszámai kihagyás nélkül

kövezték egymást. Utalt arra is, hogy a láncolatban szereplő társaságok által kibocsátott és befogadott számlákon szereplő teljesítési időpontok is ellentmondásosak voltak.

[3] Mindezek alapján a tényállást a 5/2016. (IX.26.) KMK vélemény (a továbbiakban: KMK vélemény) 1. esetkörének feleltette meg, és megállapította, hogy gazdasági esemény hiányában a felperes a rá áthárított áfát az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény 120. § a) pontja és 127. § (1) bekezdés a) pontja alapján nem volt jogosult levonásba helyezni.

A jogerős ítélet

[4] A felperes keresettel támadta az alperes határozatát, amelyet az elsőfokú bíróság jogerős ítéletével elutasított.

[5] Ítéletének indokolásában az eljárási jogsérelmek kapcsán kifejtette, hogy az adóhatóság a gazdasági esemény megvalósulásának hiányát nem csupán a részletes dokumentáció hiányára alapította, hanem figyelemmel volt az ügy összes körülményére, így a felperes tisztességes eljáráshoz való joga nem sérült. Szintén alaptalanul sérelmezte a felperes, hogy az alperesi határozat nem tartalmaz indokolást a késedelmi pótlék kapcsán, mivel a mérlegelés szempontjait és a pótlék mértékét fellebbezésében nem vitatta. Utalt arra is, hogy az alperes által helybenhagyott elsőfokú határozat részletes indokolást tartalmazott a késedelmi pótlék kapcsán.

[6] Az anyagi jogi jogsérelmek kapcsán kifejtette, hogy a felperes, a Magánszemély és a számlakibocsátó az adóhatóság előtt hiányos nyilatkozatokat tett, így a számlán szereplő „szennyvízhálózat karbantartás” gazdasági esemény pontos mibenléte nem volt beazonosítható. Utalt rá, hogy a felperesi ügyvezető a konkrétan elvégzett munkák kapcsán kitérő nyilatkozatokat tett, és csak a szerződésre utalt vissza. A Magánszemély meghallgatásáról készült jegyzőkönyvben foglalt kérdések egyértelműen az elvégzett munkák pontos megjelölésére irányultak, a Magánszemély mégsem tudta megjelölni ezeket. A számlakibocsátó képviselője szintén kitérő választ adott e kérdésekre. Utalt arra, hogy a felperes a jegyzőkönyvre tett észrevételében és a fellebbezésében sem tisztázta a munkavégzések pontos mibenlétét.

[7] Rögzítette, hogy a bíróság a felperes indítványára tanúként meghallgatta a Magánszemélyt és a számlakibocsátó ügyvezetőjét, akik beszámoltak az elvégzett munkálatok részleteiről. A Magánszemély saját elmondása szerint a megelőző eljárásban azért nem tett részletes nyilatkozatot, mivel nem érezte, hogy részleteznie kellene az elvégzett munkákat, valamint mivel a kérdés váratlanul érte őt. A számlakibocsátó ügyvezetője pedig arra hivatkozott, hogy azt hitte, az írásbeli nyilatkozattételt követően személyesen is be fogják idézni az adóhatósághoz. A bíróság rögzítette, hogy a tanúk e nyilatkozatát nem fogadta el a

közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 78. § (4) bekezdése szerinti önhiba hiányának igazolására, mivel azok nem tekinthetők az érdekkörükön kívül eső körülménynek. A tanúk nem igazolták, hogy olyan okból nem tettek részletes nyilatkozatot az adóhatóság előtt, amelyre ráhatásuk nem volt. Utalt rá, hogy az ügyfeleknek a közigazgatási eljárásban kell mindent megtenniük annak érdekében, hogy bizonyítékaikat a hatóság rendelkezésére bocsássák. Mindezek alapján rögzítette, hogy a felperes és a számlakibocsátó ügyvezetője, valamint a Magánszemély előadásaiból nem volt megállapítható, hogy a számlakibocsátó az egyes helyszíneken pontosan milyen munkát végzett.

[8] Kifejtette továbbá, hogy a felperes, a számlakibocsátó és az egyik szubalvállalkozó ügyvezetője, valamint a Magánszemély sem tudta a munkákat tényleges elvégző munkavállalókat megnevezni. A felperes és a láncolatban szereplő társaságok nem tudtak a munkavégzést alátámasztó okiratokat bemutatni, a számlakibocsátó nem rendelkezett az anyagszámlákkal sem, ami alátámasztja a számlában szereplő gazdasági esemény meg nem valósulását. Utalt rá, hogy a munkavégzés helyszíneiből nem állapítható meg, hogy az egyes helyeken konkrétan milyen munkálatokra került sor, ezért nem volt jelentősége annak, hogy az adóhatóság fogatosított-e szemlét. A bíróság a felperes által benyújtott magánszakértői véleményt – amelyet a bíróság féli nyilatkozatnak tekintett – szintén nem tartotta alkalmasnak az egyes helyszíneken elvégzett munkálatok bizonyítására.

[9] Kiemelte, hogy a gazdasági esemény hiányát támasztja alá az egyik szubalvállalkozó nyilatkozata, miszerint 2022. áprilisában nem is végzett munkát, valamint az is, hogy a számlakibocsátó 2022. április 4. napján olyan tevékenységről állított ki számlákat, amelyekről a közvetlen szubalvállalkozó csak 2022. április 7. napjától kezdődően bocsátott ki számlákat. A láncolatban szerelő társaságok nem rendelkeztek a munka elvégzéséhez szükséges személyi és tárgyi feltételekkel sem, és csak formálisan működtek, mivel – a felperes kivételével – kizárólag egymás között számláztak, a számlák pedig sorszám szerint egymást követték. Ellentmond a gazdasági racionalitásnak, hogy a számlakibocsátó alacsony nyereség mellett számlázta tovább a teljesítést úgy, hogy a munkavégzéshez szükséges anyagokat és eszközöket is ő biztosította. Az adóhatóság így helytállóan rögzítette, hogy a számlában szereplő gazdasági esemény nem valósult meg, ezesetben pedig az adózói tudattartalom vizsgálata nem szükséges, figyelemmel az EUB C-459/17. sz. (CGI) ügyben hozott határozatára is.

[10] Végül utalt rá, hogy a felperes alaptalanul sérelmezte az adóbírság összegét, továbbá rendelkezett a felperes szakértői bizonyítási indítványának mellőzéséről arra hivatkozással, hogy az nem alkalmas az elvégzett munkálatok bizonyítására.

A felülvizsgálati kérelem

[11] A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelynek befogadását a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont aa), ab) és ad) alpontjai, valamint b) pontja alapján kérte.

[12] A Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont aa) és ab) alpontja szerinti befogadási okok kapcsán kifejtette, hogy a Magánszemély kimerítően válaszolt az adóhatóság által feltett valamennyi kérdésre, és részletesen megjelölte az elvégzett munkákat és munkavégzési helyszíneket, az adóhatóság mégsem értékelte e nyilatkozatokat a gazdasági esemény megvalósulását alátámasztó körülményként. Szükségesnek tartotta a Kúria iránymutatását azon adóhatósági gyakorlat kapcsán, miszerint a hatóság nem megfelelően tájékoztatja a meghallgatott személyeket arról, hogy pontosan milyen információkra kíváncsi, majd a nem célirányos kérdésekre adott válaszokból kimaradt információkra, illetve a fel sem tett kérdések meg nem válaszolására hivatkozva úgy tekinti, hogy bizonyos valós tények nem is léteznek.

[13] A Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ad) alpontja szerinti befogadási ok körében sérelmezte, hogy az adóhatóság nem tett fel további kérdéseket a Magánszemélynek és a felperesi ügyvezetőnek, ekként a releváns kérdéseket nem tisztázta, és erre hivatkozással megtagadta az ügylet tényleges teljesítésének vizsgálatát. Állította, hogy a bíróság megsértette az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdését, valamint az adóigazgatási eljárásról szóló 2017. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Air.) 2. §-át, 4. §-át és 99. § (1)-(2) bekezdéseit, mivel nem tekintette jogsértőnek, hogy az adóhatóság a teljesítést alátámasztó bizonyítékokat manipulatíván értelmezte. Előadta, hogy a bíróság megsértette az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését és a Kp. 2. § (2) bekezdését is, mivel eljárása nem felelt meg a pártatlanság és tisztességesség követelményeinek, ítélete pedig valótlanságokat állít be tényként. A bíróság megsértette a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 346. § (5) bekezdését is, mivel nem adta indokát, hogy miért a valótlan alperesi állításokat fogadta el, valamint a Kp. 78. § (4) bekezdését is, mivel a terhére értékelte, hogy a számlakibocsátó a kérdésekre nem kellően részletesen válaszolt, illetve hogy a felperesi ügyvezető és a Magánszemély nem válaszolt a fel sem tett kérdésekre.

[14] A Kp. 118. § (1) bekezdés b) pontja szerinti befogadási ok körében állította, hogy a bíróság eltért a Kúria Kfv.I.35.122/2020/7. számú határozatának [45] bekezdésétől és Kfv.I.35.362/2020/10. számú határozatának [45] bekezdésétől, mivel az adóhatóság az alvállalkozói szabálytalanságokra hivatkozva állította, hogy a gazdasági esemény nem valósult meg, azt pedig nem bizonyította, hogy a felperes ezekről tudott vagy tudnia kellett. Állította, hogy a bíróság eltért a Kúria Kfv.I.35.272/2020/7. számú határozatának [23] bekezdésétől, mivel a felek egybehangzóan állították, hogy a teljesítés megvalósult, az adóhatóság a fel sem tett kérdésekből és az alvállalkozói szabálytalanságokból mégis ellenkező következtetésre jutott. Végül idézte a Kúria Kfv.I.35.631/2011/7. és Kfv.I.35.611/2012/4. számú határozatait.

[15] Az ügy érdekét tekintve sérelmezte, hogy a bíróság elzárkózott annak vizsgálatától, hogy a felperes tudott vagy tudhatott-e az alvállalkozói szabálytalanságokról, ekként már a perfelvételi szakban meghozta ítéletét, amivel megsértette az Alaptörvény B) cikk (1)

bekezdését és a Pp. 279. § (1) bekezdését. A Pp. 346. § (4)-(5) bekezdéseire utalással sérelmezte, hogy a bíróság átvette az alperes állításait és manipulatív, szelektív módon mérlegelte a bizonyítékokat. Állította, hogy a bíróság iratellenes tényállításokat rögzített a Magánszemély megelőző eljárásban tett nyilatkozatai kapcsán, nevezett ugyanis bemutatta az összes munkavégzési helyet és az elvégzett munkákat. Hivatkozott a Kp. 78. § (4) bekezdésének megsértésére, mivel a bíróság az adóhatóság által fel sem tett kérdések miatt rekesztette ki a Magánszemély tanúvallomását a bizonyítékok köréből, illetve megmásította a tanú nyilatkozatát. E körben felhívta az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését, a Kp. 2. § (2) bekezdését, továbbá az Air. 2-4. §-ait és 99. §-át. Kifogásolta, hogy a bíróság a terhére értékelte az alvállalkozói szabálytalanságokat, amivel megsértette a Pp. 346. § (4)-(5) bekezdéseit, az Áfa tv. 120. § a) pontját, az Air. 2-4. §-ait és 99. §-át. A Pp. 346. § (5) bekezdésére utalással sérelmezte bizonyítási indítványának mellőzését. Az Air. 73. § (1) bekezdés c) pontjával összefüggésben kifogásolta, hogy a bíróság nem tekintette jogsértőnek a helyszíni szemle mellőzését. Végül az adózás rendjéről szóló 2017. évi CL. törvény 210. § és 219. §-aira, valamint az Air. 4. §-ára hivatkozással kifogásolta az adóbírságra vonatkozó ítéleti megállapításokat, valamint a Pp. 341. §-ára utalással azt is, hogy a bíróság nem vizsgálta a késedelmi pótlék jogszerűségét.

A Kúria döntése és jogi indokai

[16] A felülvizsgálati kérelem befogadásának feltételei – az alábbiak szerint – nem állnak fenn.

[17] A Kp. 118. § (1) bekezdése szerint a Kúria a felülvizsgálati kérelmet akkor fogadja be, ha

a) az ügy érdemére kiható jogszabálysértés vizsgálata

aa) a joggyakorlat egységének vagy továbbfejlesztésének biztosítása,

ab) a felvetett jogkérdés különleges súlya, illetve társadalmi jelentősége,

ac) az Európai Unió Bírósága előzetes döntéshozatali eljárásának szükségessége,

ad) a kérelmező alapvető eljárási jogának valószínűsíthető sérelme, vagy az ügy érdemére

kiható egyéb eljárási szabályszegés, illetve

b) a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérés

miatt indokolt.

[18] A Kp. 117. § (4) bekezdése szerint a felülvizsgálati kérelemben meg kell jelölni a kérelem befogadhatóságának okát, annak fennállását bizonyítani azonban, továbbá – a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ad) alpontja szerinti ok kivételével – indokolni nem kell. A 118. § (1) bekezdés b) pontja szerinti ok esetében meg kell jelölni azt a közzétett kúriai határozatot és annak azt a részét, amelytől a felülvizsgálni kért határozat jogkérdésben eltér. A fél által megjelölt befogadhatósági okhoz a bíróság nincs kötve.

[19] A felperes felülvizsgálati kérelmének befogadását egyrészt a joggyakorlat egységének és továbbfejlesztésének biztosítása okán kérte.

[20] A Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontja alapján, a joggyakorlat egységének biztosítása érdekében a felülvizsgálati kérelem befogadására akkor kerülhet sor, ha a jogerős ítélet olyan elvi jelentőségű jogkérdést vet fel, amellyel kapcsolatban a Kúria még nem foglalt állást, feltéve hogy a jogértelmezést igénylő elvi jelentőségű jogkérdésben a bírói gyakorlat nem egységes, vagy a joggyakorlattól eltérő bírói döntés megismétlődésének, ezáltal a jogegység megbomlásának a veszélye áll fenn [7/2023. Jogegységi határozat], míg a joggyakorlat továbbfejlesztése céljából a befogadás akkor indokolt, ha az egységes bírói gyakorlatnak a befogadási kérelemben megfogalmazott elvi okból történő változtatása indokolt lehet, vagy olyan új elvi jelentőségű jogkérdés merült fel, amely a Kúria állásfoglalását igényli.

[21] A Kúria rámutat, hogy kiterjedt joggyakorlattal rendelkezik az adólevonási jog tartalmi és alaki feltételeit illetően, amely szerint az adólevonási jogot mindig az ügy egyedi körülményei alapján, a KMK véleményben kifejtettek és az EUB által kimunkált gyakorlat alapján kell megítélni [Kfv.I.35.032/2021/8.; Kfv.I.35.151/2022/7.]. A Kúria azt is megállapította, hogy a KMK vélemény az EUB ítéletei alapján kialakult elméleti alapvetések rendszerezése [Kfv.I.35.007/2021/5.; Kfv.I.35.008/2021/5.; Kfv.I.35.009/2021/5.]. Jelen ügyben az adóhatóság a KMK vélemény 1. esetkörét tartotta megállapíthatónak. A Kúria az áfalevonási jog gyakorlásának a KMK vélemény 1. esetkörére, a gazdasági esemény hiányára alapított megtagadását illetően kiforrott és egységes joggyakorlattal rendelkezik [ld. pl. Kfv.I.35.476/2017/9.; Kfv.I.35.386/2017/6.; Kfv.I.35.356/2019/3., Kfv.I.35.239/2020/4.; Kfv.I.35.307/2021/5.; Kfv.I.35.253/2022/7., Kfv.I.35.090/2022/6.; Kfv.I.35.132/2022/10.; Kfv.V.35.455/2022/11.; Kfv.V.35.068/2023/9.]. A felperes egyes hivatkozásai kapcsán a Kúria kiemeli, hogy ezen egységes gyakorlat szerint a gazdasági esemény meg nem valósulása esetén szükségtelen és értelmezhetetlen annak vizsgálata, hogy a számlabefogadó tudott-e, illetve tudnia kellett volna az adókiírátszásról, adócsalásról. Az elsőfokú bíróság a kúriai gyakorlatra figyelemmel volt, annak egyes elemeit ítéletének indokolásában ismertette. A Kúria nem észlelt olyan körülményt sem, amely folytán az uniós esetjogon alapuló, hosszabb idő óta egységes kúriai gyakorlat továbbfejlesztése indokolt lenne.

[22] A felperes e befogadási ok körében azt is sérelmezte, hogy az adóhatóság nem tájékoztatta megfelelően a nyilatkozattételre felhívott személyeket arról, hogy milyen

információkra kíváncsi. A Kúria szerint ugyanakkor az, hogy az adóellenőrzés során az egyes személyeknek feltett kérdések hogyan kerültek megfogalmazásra, azok kellően pontosak voltak-e, illetve hogy az azokra adott válaszokat az adóhatóság és a bíróság megfelelően értékelte-e, nem tekinthető elvi jelentőségű jogkérdésnek. A felperes e hivatkozása lényegében az adóhatóság és az elsőfokú bíróság által figyelembe vett bizonyítékok, köztük a megkérdezett személyek által tett nyilatkozatok ismételt egybevetésére és újraértékelésére, a bizonyítás eredményének felülmérlegelésére irányul, amire a Kúriának – iratellenesség és kirívóan okszerűtlen mérlegelés hiányában – egyébként sincs lehetősége [Kfv.II.37.904/2020/2.; Kfv.I.35.316/2021/2. Kfv.II.37.673/2021/2.; Kfv.I.37.431/2022/3.; Kfv.I.37.761/2022/2.; Kfv.II.37.760/2022/2.; Kfv.III.37.028/2022/2.; Kfv.II.37.220/2023/2.; Kfv.V.37.686/2023/3.; Kfv.V.35.285/2023/2.; Kfv.V.35.005/2024/2.]. Mindezek alapján a felülvizsgálati kérelem Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontja alapján történő befogadása nem volt indokolt.

[23] A felperes felülvizsgálati kérelmének befogadását a felmerült jogkérdés különleges súlya és társadalmi jelentősége miatt is kérte.

[24] A Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ab) alpontja alapján a Kúria a felülvizsgálati kérelmet akkor fogadja be, ha az előtendő jogi probléma a jogalanyok széles körét érinti vagy ha a vizsgálandó jogkérdés az egyedi ügyön túlmutat, az nagy számban előforduló új típusú ügyben merült fel. A befogadás viszont ekkor is csak abban az esetben indokolt, ha a Kúria az adott jogkérdésben korábban még nem foglalt állást [Kfv.I.37.471/2023/2., Kfv.II.37.590/2023/2.; Kfv.VII.45.059/2023/2.; Kfv.V.35.007/2024/2.]. Az adólevonási jog gyakorlásának KMK vélemény 1. esetkörére alapított megtagadása kapcsán a Kúriának a fentiek szerint kiforrott gyakorlata van. Azon jogi probléma pedig, hogy a nyilatkozattételre felhívásban szereplő konkrét kérdések pontosan kerültek-e megfogalmazásra, semmilyen módon nem hat ki más jogalanyokra. A Kúriának arról sincs tudomása, hogy az adóhatósági nyilatkozattételre felhívó végzések pontatlan, homályos megfogalmazásával kapcsolatos jogkérdések nagy számban fordulnának elő más ügyekben. Mindezekre figyelemmel a felülvizsgálati kérelem Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ab) alpontja alapján történő befogadása sem volt indokolt.

[25] A felperes felülvizsgálati kérelmének befogadását az ügy érdemére kiható eljárási szabályszegések miatt is kérte. A Kúria emlékeztet rá, hogy a kérelmezőt e befogadási okra való hivatkozás esetén Kp. 117. § (4) bekezdése alapján indokolási kötelezettség terheli, amelynek keretében be kell mutatnia, hogy az eljárási szabályszegés a konkrét ügy érdemére kihatással volt, továbbá hogy annak ténybeli alapja kétséget ébreszt a jogerős határozat helytállósága tekintetében oly mértékben, hogy az további érdemi vizsgálat nélkül nem megítélhető [Kfv.II.38.030/2021/2., Kfv.VII.45.269/2022/2., Kfv.I.35.472/2022/3.; Kfv.II.37.690/2023/2.; Kfv.V.35.285/2023/2.; Kfv.V.35.008/2024/2.; Kfv.V.35.127/2024/2.; 2/2024. (XII.03.) KK. vélemény 5. pont].

[26] A felperes e körben egyrészt hivatkozott az Alaptörvény XXIV. és XXVIII. cikkeinek, az Air. 2. §, 4. § és 99. §-ainak, a Kp. 2. § (2) bekezdésének és a Pp. 346. § (5) bekezdésének

sérelmére azzal összefüggésben, hogy a bíróság manipulatíván értelmezte a bizonyítékokat, figyelmen kívül hagyta a valós tényeket, és nem adta indokát a valótlan alperesi állítások elfogadásának. A Kúria kiemeli, hogy e felperesi hivatkozások lényegében a tényállás vitatására és a bizonyítékok ismételt egybevetésére és újraértékelésére irányulnak, amelyre a Kúriának a [22] bekezdésben kifejtettek szerint nincs lehetősége. A felperes állította a Kp. 78. § (4) bekezdésének sérelmét is az ügyvezető és a Magánszemély tanúvallomásainak mellőzése kapcsán. A Kúria álláspontja szerint ugyanakkor a felperes e jogszabálysértés megtörténtét nem tudta kellően valószínűsíteni, ugyanis nem mutatta be, hogy az elsőfokú bíróság álláspontjával szemben pontosan miért nem állt fenn az említett személyek vonatkozásában az önhiba, vagy hogy mely okból nem volt helye a Kp. 78. § (4) bekezdése alkalmazásának. Ehelyett kizárólag azon hivatkozását ismételte meg e befogadási ok körében is, miszerint az adóhatóság által feltett kérdések nem voltak kellően konkrétak, azt azonban nem fejtette ki, hogy ebből hogyan következik a peres eljárásban a Kp. 78. § (4) bekezdésének sérelme. Az elsőfokú bíróság ítéleti indokolásának [106] bekezdésben megvizsgálta a késedelmi pótlékkal kapcsolatos jogsérelmet, [113] bekezdésében kitért a helyszíni szemle mellőzésére, [121]-[122] bekezdésében megvizsgálta az adóbírság jogszerűségét, [123] bekezdésében pedig indokát adta a felperesi bizonyítási indítvány mellőzésének is, így a felperes az ezek kapcsán állított eljárási szabálysértéseket sem tudta kellőképp valószínűsíteni. A felülvizsgálati kérelem befogadására így a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ad) alpontja alapján sem volt lehetőség.

[27] A felperes a Kúria közzétett határozataitól jogkérdésben való eltérés okán is kérte felülvizsgálati kérelmének befogadását.

[28] A kérelmezőt e befogadási okra való hivatkozás esetén a Kp. 117. § (4) bekezdése értelmében indokolási kötelezettség terheli. A kérelmezőnek egyfelől meg kell jelölnie a hivatkozott kúriai határozat (referenciahatározat) azon részét, amelytől a felülvizsgálni kért határozat jogkérdésben eltér. Másfelől be kell mutatnia a támadott döntés és a közzétett kúriai döntés közötti ügyszabálysértést és a jogkérdésben való eltérés mibenlétét is. Ennek keretén belül a kérelmezőnek párhuzamot kell vonnia a jogkérdés szempontjából releváns tények, alkalmazandó jogszabályok, és az eljárás kereteit meghatározó kérelmi elemek hasonlóságára utalva, továbbá be kell mutatnia, hogy a referenciahatározatban milyen elvi megállapítás került rögzítésre, ugyanezen jogkérdésben milyen álláspontot fogadott el az ügyben eljáró bíróság, és miben látja a két határozat közötti eltérést [Kfv.VI.37.039/2022/2.; Kfv.III.37.108/2022/2.; Kfv.III.45.072/2023/2.; Kfv.II.37.690/2023/2.; Kfv.I.35.042/2023/3.; Kfv.I.35.202/2023/3.; Kfv.V.35.045/2023/2.; Kfv.V.35.055/2024/2.; 2/2024. (XII.03.) KK. vélemény 6. pont].

[29] A felperes a Kfv.I.35.631/2011/7. és Kfv.I.35.611/2012/4. számú kúriai határozatok kapcsán nem tett eleget indokolási kötelezettségének, ugyanis felülvizsgálati kérelmében csupán idézte e döntéseket, azonban az ügyszabálysértést és a jogkérdésben való eltérés mibenlétét semmilyen formában nem mutatta be. A Kúria az e határozatoktól való eltérést így a befogadás körében sem vizsgálhatta.

[30] A Kfv.I.35.122/2020/7. és Kfv.I.35.362/2020/10. számú határozatok kapcsán a Kúria kiemeli, hogy az ezek alapjául szolgáló ügyekben az adóhatóság a KMK vélemény 2. esetkörére hivatkozással tagadta meg az adólevonási jog gyakorlását, tehát a gazdasági esemény megvalósulását nem vitatta, de megállapította, hogy a számlakibocsátónál adókijátszás történt, és ennek megfelelően vizsgálta a felperes ezzel kapcsolatos tudattartalmát. A referenciahatározatok felperes által hivatkozott bekezdéseiben a Kúria ennek megfelelően a felperesi tudattartalom bizonyítása kapcsán tett megállapításokat, nem pedig a gazdasági esemény megvalósulása vonatkozásában. Ezzel szemben jelen ügyben az adóhatóság a KMK vélemény 1. esetkörét, a gazdasági esemény hiányát állapította meg, amely esetben – a fent idézett joggyakorlat szerint – a felperesi tudattartalom vizsgálatának elve nincs is helye. Erre figyelemmel a referenciahatározatok alapjául szolgáló ügyek és a tárgyi ügy között az anyagi jogi háttér különbözősége miatt ügyszabotosság nem áll fenn.

[31] A Kfv.I.35.272/2020/7. számú határozat alapjául szolgáló ügyben az adóhatóság jelen ügyszabotossághoz hasonlóan a KMK vélemény 1. esetkörét állapította meg. A referenciahatározat felperes által hivatkozott bekezdésében a Kúria azt mondta ki, hogy *„az elsőfokú bíróság és az alperes is túlzott jelentőséget tulajdonított a számlakibocsátó és beszállítói között feltárt hiányosságoknak [...] Ezek olyan közvetett bizonyítékok mely a Kúria meglátása szerint a jelen perbeli tényállás esetén nem alkalmasak az eljárásban rendelkezésre álló ezzel ellentétes bizonyítékok erejének lerontására, azok félretételére.”* A Kúria a referenciahatározat e bekezdésében tehát nem egy jogkérdésben foglalt állást, hanem azt állapította meg, hogy az adóhatóság és bíróság az adott ügyben rendelkezésre álló bizonyítékokat okszerűtlenül mérlegelte, és így tévesen állapította meg a gazdasági esemény megvalósulásának hiányát. Márpedig e befogadási ok alapján csak akkor van lehetőség a felülvizsgálati kérelem befogadására, ha a jogerős határozat *jogkérdésben* tér el a referenciahatározattól. Annak megítélése, hogy az elsőfokú bíróság jelen ügyben okszerűen mérlegelte-e a bizonyítékokat, és nem tulajdonított-e „túlzott jelentőséget” a felperes számlakibocsátójánál feltárt hiányosságoknak, nem jogkérdés, hanem egyedi bizonyítékértékelési kérdés. Megjegyzi a Kúria, hogy jelen ügyben az elsőfokú bíróság – ítéleti indokolásának [109]-[111], [113] és [117] bekezdéseiből kitűnően – a számlakibocsátói és szubalvállalkozói hiányosságok mellett értékelte a felperes mint számlabefogadó működésével kapcsolatos bizonyítékokat is. Mindezek alapján a felülvizsgálati kérelem befogadására a Kp. 118. § (1) bekezdés b) pontja alapján sem kerülhetett sor.

[32] A Kúria a Kp. 117. § (4) bekezdése alapján hivatalból megvizsgálta a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ac) alpontja szerinti befogadási okot is, az adólevonási jog gazdasági esemény meg nem valósulása miatti megtagadása körében ugyanakkor az EUB kiterjedt joggyakorlattal rendelkezik, amelyet az elsőfokú bíróság is hivatkozott ítéleti indokolásának [120] bekezdésében, így a felülvizsgálati kérelem befogadására ezekből sem kerülhetett sor.

[33] Mindezekre figyelemmel a Kúria azt állapította meg, hogy a felülvizsgálati kérelem befogadásának feltételei nem állnak fenn, ezért a befogadást megtagadta.

A döntés elvi tartalma

[34] *Nem indokolt a felülvizsgálati kérelem joggyakorlat egységének biztosítása érdekében való befogadása, ha az ügyben felmerült elvi jelentőségű jogkérdésben a Kúria már állást foglalt, joggyakorlata egységes és kiforrott.*

Záró rész

[35] Az eljárás az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 57. § (1) bekezdés a) pontja alapján illetékmentes.

[36] A Kúria a felülvizsgálati kérelem befogadásának megtagadásáról a Kp. 118. § (2) bekezdése alapján tárgyaláson kívül határozott.

[37] A végzéssel szembeni további felülvizsgálat lehetőségét a Kp. 116. § d) pontja zárja ki.

Budapest, 2025. március 13.

dr. Darák Péter

a tanács elnöke

Ságiné dr. Márkus Anett

előadó bíró

dr. Márton Gizella

bíró

dr. Demjén Péter

bíró

dr. Stefancsik Márta

bíró